

רחל מדחלת על כל העולם

מי ברוטאלי - מי? אחי וליז

שתי בנות הואי, **מומי ומאלי**, בורחות מן הארץ כל עוד נפשן בן. מאז שיפור העולם הזה על הברוטאליות של הגברים בארץ, הפכו חייהן לגיהנום-גברים צעירים ועדינים, עם מבט טהור בעיניים, וידיים רכות כחמאה, היו ניגשים אליהן ושואלים אותן בעדינות וברוך: "מה, אתן אמרתן שהגברים בארץ ברוטאליים?" אתן רוצות איזה אגרוף בשניים? אתן רוצות שנהרוג אתכן על המקומות?" הן נאלצו לחזור בהן מדבריהן בפני כל גבר שעצר אותן. הן הודיעו לכל בעלי אגרוף רופי הברזל שהם בכלל לא ברוטאליים, והן אף פעם לא אמרו ולא יגידו עליהם דבר כזה. חס וחלילה.

"לפני שבנויים", מספרת מומי, האחות הבכירה, "כמעט הרגו אותי. הלכתי לים. היתה שם חבורה של חברה צעירים. הם

יום אחד, בזמן הסרט מי מפחד מווירג'יניה וולף, רבו ליז וריצ'ארד ריב קשה. הוא צעק עליה, חירף אותה, גידף אותה, וכל האולפן בלע את דבריו באוזניים צמ'אות. אלה לא היו צעקות מהתסריט. הוא המציא אותן לבדו.

בסוף היום, כשחזרה ליז הביתה, עייפה ומסכנה, היא גילתה שם צמיד יהלומים ופנינים, ועליו פתקה, ובה כתוב: "כל מה שאנחנו עושים באולפן, זה רק בצחוק". מאיפה אני יודעת את הסיפור האינטימי הזה? דליה לביא סיפרה לי, כשהיא רק באה לארץ, היא סירבה בכל תוקף לספר משהו על משפחת טיילור. היא רצתה לספר רק על עצמה, מה יש? גם היא שחקנית ומפורסמת. "אני לא רוצה להתפרסם על חשבונם", היא אמרה, "הם היידיים הכי טובים שלי, והשחקנים הכי גדולים בעולם". היה טוב, ביקשתי אותה לספר על עצמה, "היה לי יום הולדת. באותו היום היתה ליז עסוקה על בימת ההסרטה של וירג'יניה וולף. דיברתי איתה בטלפון, והבנתי מדבריה שהיא לא יכולה לבוא. באמצע החגיגה מצלצים פתאום בדלת שלי, ומי בא? ארוסי ז'אן סליבאן עם ליז ועם ריצ'ארד ואיתם עוגה ענקית בצורת מגן-דויד, דגל כחול-לבן במרכז, ובאמצע דבר 'רוק מסוכר'. על העוגה היה כתוב בעברית: "האהבה חזקה ממות". ביקשתי אותה לספר עוד משהו על עצ-

מומי ומאלי

התנפלו עלי כעס, ולא עוד לי אפילו ש' התנצלת ואמרתן שהם לא ברוטאליים. לא האמינו לי".

"אנחנו עוזבות את הארץ", אמורת היפה פיות, "לא מצאנו כאן שום אהבה גדולה ושום גבר מיוחד. יש לנו רק יידיים". הן מצאו כאן, לפחות, אהבת נשים. לאחר ש' הביעו את דעתן על הגברים הישראלים, באו עשרות נשים ללחוץ את ידיהן, ולהר' דות להן על אומץ ליבן, לומר את האמת, ורק את האמת על הישראלי המצוי.

לא הולך לה יותר

בארץ קשה לדעת אם איזשהו שחקן מצ' ליח בעבודתו או לא. אין לזה שום סימן. הקהל הרעב הולך לכל מופע, ומוחא כפיים לכל אדם שמעביר לו את הזמן.

באנגליה קל מאוד לדעת דברים כאלה. שואלים את הקהל והוא עונה. לכן, אחרי **שכאריה ונסן** זכתה למחיאיות כפיים ב' ארץ. פחות הם יתרו, היא נסעה לאנגליה כדי לברר שם אם היא באמת שווה משהו או לא.

התברר שלא. היא הופיעה בתוכנית טל-וויזיה של אל ספר. היא שרה כמה שירים, המנחה שאל את הקהל מה דעתו והקהל אמר, שדעתו היא שלילית.

היא נסעה לפאריס, ושם התברר לה ש' **מיקי הרגיטי** עוב אותה. היא מופיעה עכ' שוב במועדון הוא והיא. במכתב שהגיע הי' שבוע לארץ כתבה לידידה **רמוי ניר** שהיא מחכה לקרשההצלחה האחרון שלה: השירים שהוא יחבר למענה.

מריה ונסן

הפרידה של פרדי

מאז הפכו הדיסקוטקים למכת-המדינה, קרו בארץ עוד כמה דברים חשובים: מס' בות פתיחה של דיסקוטקים, כמובן.

הדיסקוטק הראשון בארץ, זה של **פרדריקה סגל**, יהיה עוד מעט שני דיסקוטקים, כאילו שאחד לא היה מספיק. בין "פרדי" ושופתה הצרפתי היו לאחרונה חילוקי-דעות רציניים והם הגיעו למסקנה שאי אפשר להמשיך ביחד.

אל השניים, שהיו פעם אחד, עומדים להצטרף השבוע עוד שניים. האחד של הצייר **איכא ישראלי** והשני של סמוי, המלצר מצברה, שהחליט להיות עצמאי. הוא הבטיח להביא לדיסקוטק שלו שפנפות מחוץ-לארץ, ולחדש את המסורת של הופעות מסוג זה. אבל לשון-הרע לחשה לי שהוא ירד השבוע לאילת, כדי להביא משם ביטניקיות שימלאו לעת-עתה תפקיד של שפנפות. גם הן מחוץ-לארץ, לא?

מה והיא סיפרה שליו וריצ'ארד חיפשו מה לכתוב לה על העוגה, ובסוף צלצלו לרב והוא נתן להם את הפסוק הזה מהתנ"ך.

"כן", היא המשיכה לספר על עצמה, "יש לי חיים מעניינים מאוד. ליז קוראת לי דלי, ואני קוראת לה ליז. זה לא נכון שהיא רבה כל הזמן עם ריצ'ארד. הם רבים כמו כל זוג רגיל, לא יותר, והעיתונים סתם משק'רים. הנה, עלי כתבו שאני בת לאב צועני".

אחרי שהוא סיימה לספר לי על עצמה, היא סיפרה קצת גם על אנשים אחרים. "דין מרביץ", היא הכבירה לי, "לא שותה ולא לוקח סמים".

התרגשתי נורא ושאלתי אותה מה עוד הוא לא עושה. "הוא לא משחק תפקיד של כוכב גולד", היא אמרה, "הוא מקליט תק'ליט באידיש, בהשפעת. פעם הסתובבתי על בימת ההסרטה וזימזמתי לעצמי ווי האין זאל איך גיין. אני כזאת. אני אהבת מאוד לשיר. הוא שמע את זה והכריח אותי לשיר לו את זה שוב ושוב. עכשיו הוא עושה מזה תקליט".

ביקשתי ממנה לספר לי עוד על דין מר-טי. אבל היא לא רצתה כבר. היא רצתה לספר משהו על **מרליין ברנדו**. "הכרתי אותו", היא סיפרה, "ולא היה בינינו כלום. אני פשוט לא נותנת, או לא מתחילים איתו".

בסוף ביקשתי ממנה לספר לי משהו על חייה הפרטיים. היא סיפרה שהיא בת למש'פחה מרוקאית, שהיא חיה בדימונה ועובדת בסדום. המאהב שלה הוא **סמיוארט גרייני** ג'י, ויש לה שני אחים, האחד חיים פול פול והשני פייר בריס. זה הכל יתחיל בחודש הבא, בסרט פורטונה.

חוץ מזה אין חדש. היא עומדת להתחתן עם ג'ון סליבאן. הוא יגיע לארץ בעוד שבועיים, והחתונה שלהם תיערך בחוץ-לארץ.

דליה כתיאביב

הכל קורה בחו"ל

לסוחר הביסקויט **מר ברש יש בת המו'פיעה בכביסול, באלקטרה, בסבריינה, ובי' תלוזה מודל, בתור דוגמנית. יש לה גם אמא, אחות יפהפיה, וקרובי-משפחה; כולם אוכלים ביסקויט הדר, וגורבים סבריינה. האבא של מריה ברש רצה שבתו תתי' חתן עם מישהו שראוי לה, עם מישהו ש' יהיה גם כן ממשפחה אצילה ומהודרת. הבת הסכימה עם אביה, ובמשך כמה שנים חיפ' שו שניהם את החתן המתאים.**

בהתחלה היא יצאה עם פתחיהו כן-ציון, שיש לו בית-חרושת למוצרי פלסטיק. אבל הוא שבר את הרגל, או היא הלכה לחפש משהו אחר, עם שתי רגליים על הקרקע. היא מצאה בסוף משהו על גלגלים, גל-גלים של מרצוס. זהו מיליוני צעיר, מהנוס' במקצועו, צרפתי ואוהב ביסקויטים מטבעו. לפני שבוע היא נסעה לצרפת כדי להתחתן. אני לא מתכוונת לקלקל למירה את מצב' הרוח, אבל אני מוכרחה לספר לה שני סיפורים: בחורה צעירה, בתו של מנהל מלון קטן בחולון, רצתה בעל. אביה, אמה, והיא עצמה הסכימו שהבעל צריך להיות made in U.S.A. עם כסף ומעמד. האבא אסף את כל חסכונותיו. קנה לבתו כרטיס, נתן לה 500 דולאר, ושלח אותה לאמריקה. הוא חיכה למכתב מהיר ומפורט בו תיאור החתן ומעלותיו הכספיות. המכתב לא הגיע. עברו שבועיים, שלושה, הבת נעלמה. הוא כתב מכתב מודאג לקרו'ים, אצלם היתה צריכה בתו להתגורר, והי' קרובים ענו לו שלא ראו אותה.

לא נשארה לו ברירה; הוא נסע להפש' את הבת ואת החתן. הוא הגיע לג'ניוורק, חיפש וחיפש, ובסוף מצא אותה בבית-מלון קטן וזול, בלי חתן, אבל עם התמוטטות עצבים. הוא החזיר אותה הביתה.

סיפור אחר קרה לאחות צעירה העובדת באיכילוב. גם היא חיפשה חתן טוב, ומצאה אותו באנגליה. היא נישאה לו, חייתה איתו שבע שנים, ובסוף החליטה להתגרש ולחזור. היא לקחה מזוודה, הכניסה לתוכה פרי' וות, יהלומים ושאר חפצי-בית, קנתה כרטיס טיסה ועלתה לארץ. היא נשארה בלי בעל, אבל היא מקווה, לפחות, להרוויח קצת כסף מהעניין. היא מוכרת את הפרווה ואת תפצ'יר הערך שקיבלה מבעלה.

כה אמר פיטיגורלי

"בעוד חודש וחצי אנחנו מתחתנים", **בקי פוזין** באה אלי וסיפרה לי את הבשורה בי' שמחה של כלה צעירה. יש לנו הרבה תוכניות, לי ולפיטר. אני מופיעה בקאמרי והוא עשה סרט על אהרון מסקי. הוא עומד לעשות את הסרט סבינה ועוד סרט על חנה רובינא; אנחנו כמעט לא נפרדים לרגע. וב' עוד חודש וחצי נתחתן. אז מה יש אם אנחנו מכירים האחד את השנייה רק כמה חוד' שנים? אנחנו אהבים, וזה מה שחשוב".

לפיטר פריישטאט יש דעה אחרת על העניין: "אנחנו לא מתחתנים", הוא אומר, "אולי נתחתן פעם, אבל לעת עתה יש לנו בעיות קריירה. אני אדם שמן וזקן, אני כבר בן 34, ואני עולה חודש. פיטיגורלי כבר

פיטר ובקי

אמר שגבר בגיל שלושים הוא בגיל הרע שלו. אין לו כבר את הכוח של מאהבים צעירים, ואין לו עדיין את הכסף של מאה' בים זקנים".

לא רק את נשואיו הוא מכחיש, הוא מכ'חיש גם את הסיפור הנפלא שהופיע בכל העיתונים על אהבתו לשחקנית הצעירה, ב' עצם, את מי שהוא אוהב זה את ציון.

"סיפרו", הוא אומר, "שירדתי מהמטוס לפני שהמריא, בגלל בקי פוזין. זה לא נכון. אני לא יודע למח כתבו את זה. אני ירדתי מהמטוס משום שהרגשתי שאני יהודי. אם הייתי פוגש את בקי ביפאן, לא הייתי יורד משום מטוס כדי לחזור אליה".

מה יש לו עוד להגיד עליה? "במשך שמונה חודשים שאנחנו יחד היא גדלה, התי' בגרה ונעשתה פחות פראית".